

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izjemni ponedeljke in dneve po praznicih, ter velja po pošti prejeman za avstro-ugarske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., na četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 18 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tujdežele toliko več, kolikor poština iznasa. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dajake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejeman za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četrstotopne pett-vrste 6 kr., če se oznanila enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri-ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Komanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.
Opravnštvo, na katero naj se blagovoljno pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t.j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Komanovej hiši.

Volitve v mestih in trgih

so izpale denes nam Slovencem jako neugodno. Večina deželnega zborna je tedaj nam protivna! To stoji. Kako je to prišlo, bodo v vsej nezaslišanej resničnosti povedali naši poslanci iz vrlih, stalno slovanskih in nepremakljivih kmetskih občin, v deželnem zboru pri verifikacijah. Mi ne moremo, ker bi bili v denašnjih razmerah konfiscirani. Nam je beseda vzeta, a nikdar nam nij vzet in nam ne bode vzet pogum in narodna samozavest in delovanje za sveto, končem nepremagljivo slovensko stvar!

Petri nijsmo nikakor, ker zrno naroda, neodvisni del, kmetstvo in dežela sploh volila je sijajno narodno in slovensko.

V mestih in trgih je bilo silno razločka mej številom prejšnjih in zadnjih volilcev nam na škodo. O tem ne moremo več govoriti, rodoljubni bralci naj blagovoljno mej vrstami brati, kdo je odločil!

Sedaj pa bomo čakali, kako bodo naši izvoljeni nemčurji svoje horendne obljuhe izpolnjevali!

Korak za korakom jim bomo sledili in jih kontrolirali.

In kmalu, prav kmalu bomo mogli — to vemo za gotovo — zapeljanim volilcem po mestih in trgih povedati, kako so grdo sleparili nemškutarski agitatorji. S tacimi sredstvi, kakor so nemškutarji zdaj zmagali, more se samo enkrat zmagati. Potem se bodo zapeljanim našim ljudem uže oči odprle.

Sicer nam bode pa zdaj treba misliti in delati na to, da si ustvarimo stalno organi-

zacijs. Dozdaj nij smo mogli priti do nje. Protivniki jo imajo po svojih zaveznikih. Mi bomo morali zdaj svoje moći zdjediniti, svojo agitatorno oblast koncentrirati, in če to storimo, nam bode ta poraz na korist za boičnost.

Materijalno itak nič ne izgubimo. Pustimo za en kratek čas protivnikom gospodarstvo. Blamirali se bodo do dna, nikdar ne morejo svojih obljuh držati. Nikdar ne morejo doseči in lehkovernim volilcem po malih mestih besede držati, da bodo manjši davki, t.j. manjše deželne doklade, kakor so do zdaj bile.

Duševno pa lehko delamo zdaj neizmerno več. In to hočemo! Za vzbujenje narodnega čuvstva, za zavest Slovenstva in Slovanstva naših ljudij nam je še neizmerno mnogo delati! To vidimo.

V tem pa svoje delo koncentrirajmo ob vsem času, ko bomo v manjšini, ko je naša stranka druga dela „rešena“. Hvala Bogu, v manjšini narodnej smo dobili dobre govornice in vrle odločne nove može, ki bodo dobro kontrolirali oblube izdajce-Dežmanovcev in druge njegove vredne družine, ter bodo glasno in jasno na vnotraj in na zunaj branili pravo, in zastopali ljudstvo slovensko kot poslanci 95 procentov slovenskih Kranjcov! Ne udámo se!

Tržič. Propali smo. Narodni kandidat Stare je dobil 80, nemškatarsk Kecel 120 glasov. Proti dvojnemu pritisku, denarja in . . . — je bila zmaga nemogoca.

Novo mesto. Nemškutar Hočevar je dobil 204 gl., narodni kandidat Grasselli 164 glasov.

Poostojna. Vladni kandidat dr. Deu je

voljen. Narodni kandidat je dobil za dvajset glasov manj.

Idrija. Voljen je nemškutar Gariboldi; narodnjaki večjidel niso volili vsled silnih uzrovkov, čudnih manipulacij, ki pridejo v deželnem zboru na dan, ker zdaj bi se gotovo konfisciralo poročilo o njih.

Vojška.

Z bojišča naših ruskih bratov Slavjanov nemamo denes, ko to pišemo, še nič svojega novega telegrama. Tudi druge novine ne vedo posebnega praviti. Begg daj, da bi oni v svojem, za vse Slavjanstvo in tudi za nas najavažnejšem boji srečnejše bitve imeli, nego je bila naša denašnja neravna borba volilna. Sicer pa vsi bralci, (Bog jih pozivi, in v onej vstrajnosti in slovenskej neupognenosti ohrani, v kakoršnej hčemo mi ostati) prav dobro vedo, da zmage naših slavjanskih bratov Rusov in Jugoslovjanov so neizrečeno bolj odločilne za obstanek in razvoj slovenskega rodu, nego pa če so pritlikovci Kecli, Devi in krški Hočevarji nekaj volilcev pri nas pridobili.

Bukurešt 8. julija. V Bulgariji Turki kristijane strašno sekajo.

Šumla. 9. jul. Pri Bjeli in Korestu se nekaj dni krvavo in ostro bojuje. — Pri Tabru so Rusi črez reko Dunav hoteli priti, a Turki so jim zabranili.

Piaga 9. jul. Ruska vlada je mnogo kanonov naročila pri Krupu.

Politični razgled.

Nosiljenje dežele.

V Ljubljani 10. julija.
Včerajšnja „Wiener Zeitung“ prinaša cesarjev patent, kateri sklicuje deželni zbor ga-

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins, poslovenil J.)

Drugi del.

Osemnajsto poglavje.

(Daije.)

Lucijina plašljivost je tako polagoma izginila; in predno smo preplavali dolgočasno pot, siliha se nij nikakor več meni nasproti. Odkritosčno se je pogovarjala z menoj, ali bolje, govorila je meni. Čeravno je prilično bila zelo radovedna, molčal sem zmerom o svojej minolosti, na katero sem smel komaj misliti in nikakor ne govoriti o njej; pri vsem se je trudila na vso moč, da bi mi delala kratek čas ter mi je s priprosto odkritosčnostjo povedala skoro vse dogodbe prejšnjega svojega življenja. Časih sem jo poslušal pazljivo, časih, ves zamišljen v lastne britke misli, nissem slišal nje glasa ter sem popolnem

pozabil njene navzočnosti. V zadnjem primerjavi sem zapazil često, da je nenadoma nehala govoriti; in prebudivši se iz svojih sanjarij in nagloma se ozrivši, zapazil sem, kako močno so mi očitale njene oči, tako, da sem skušal premagati se in pazljivo poslušati njene priproste povesti; to se mi je po gostem tudi posrečilo. Povedala mi je, da je do štirnajstega svojega leta bivala z materjo na mali pristavi na ertu Kodu (Cape Cod) in da se je hišale sedaj pa sedaj nekaj oživila, kader se je bil oče vrnil z dolgih svojih pomorskih potov. Potem ste navadno obiskali mesto, kjer je stala njegova ladija, vživali ste nekaj tednov neprestano veselje ter ste se nazadnje vrnili domov in obžalovali odhod veselega živega kapitana ter potrežljivo šteli tedne in mesece, kedaj se bode zopet povrnili.

„Pripovedovala mi je, kako je nazadnje umrla mati, kako britko je obžalovala njeni izgubo in kako je tugoval in se jokal oče, ko je prišedši domov izvedel žalostno novico. Pripovedovala mi je, kako je od onega časa ži-

vela zmerom na ladiji in kako žalostno in zauščeno se je čutila o viharem vremenu, ko je sama posedala v kajuti ter poslušala divjanje vetra in valov, kapitan, nje oče, pa je vedno na mestu svoje dolžnosti.

„Solze so jej zalile oči, kader je o tem govorila, jaz pa sem jo gledal in pomiloval, ker jo je storila britkost za mojo sestro. Te hude izkušnje jej pa še niso bile vzele njenega gibčnega veselega duha. Če se je pet minut pozneje, ko je končala tako kratko povest svojega trpljenja, neopazen približal kapitan ter jo je iznenadil z nepričakovano šalo, z vzklikom ali jednakom burko ter jo dražil, naj povrača enako z enakim, bila je vedno pravljena šaliti se, veselo smijati se, ali celo kake druge burke uganjati. Ko je bila pozabila svoje britkosti in obrisala svoje solze, razveseljevale so očeta njene radostne besede in njeni veseli glasovi; in v kajiti ali pa na krovu se je zopet odmevalo njegovo veselo smijanje, mene pa je prestraševala radost, ki je bila v tako žalostnem nasprotji z mojo otož-

iški na 8. avgusta v Lvov. Grof Wodzicki je imenovan za deželnega maršala.

Vznanje države.

Srbska skupščina je izročila knezu adreso, ki izreka, da se sklada z mnenjem, ki ga je knez izrazil v prestolnem govoru.

Iz Pariza se javlja: Gambetta je v svojem govoru ob priliki sprejema Elsas-Lotaringcev naglašal, da je Thiers še duševno trden in ga je hvalil. — Znamenje, da ga misli kan-didirati za prihodnjega predsednika republike.

O papežu so zopet zadnje dni listi ve-loko pisali, da je slab na zdravji. Pri njego-vej silno visokej starosti se to kaj hitro pri-godi. Zdaj se poroča, da mu je bolje.

Iz Berlinia 9. julija se poroča: Vladni „Reichsanzeiger“ priobčuje prepoved izvažanja konj.

Nemški cesar je prišel v Koblenz.

Dopisi.

Iz Litije 8. julija. [Izv. dop.] Tu-kajšnji zdravnik dr. Erzen, rodom Idrijan, vam je uže dovolj znan in je vaš cenjeni list nedavno o njem prinesel dober dopis. Kako je vaš dopisnik takrat prav imel, kaže zopet vedenje omenjenega c. kr. zdravnika pri zadnjih volitvah. Zabavljal je črez narodno stranko in njene pristaše z naj surovej-šimi izrazi, in le narodnej stranki se je zahvaliti, da njih prišlo do škandala znih ekscesov. Včeraj je učeni Eskulapov učenec, ki spada po svojih lastnih besedah k nekovej „Intelli-genz- und Vernunftpartei“ s pomočjo tukaj-šnjega nemško-pemskega apotekarja Mühl-wenzla, tukajšnjega narodnega organista v gostilnici gospe Kindigove na pol ubil in leži ubogi organist teško ranjen. Kako se dr. Erzen rad tepe, je tudi sicer znano; pred dvema letoma je tudi v krčmi brez uzroka začel i repir, a takrat mu jo je pribrisal dav-karski praktikant R. Ravnikar dobro za ušesa, da potlej tožb nij bilo ni kraja ni konca. Ta-kih slučajev bi vam od tega pristaša „Intel-ligenz- in Vernunftpartei“ lehko še kopico naštel. Še nikdar se v Litiji in okolici prej nij zgodilo toliko javnih škandalov, do-kler ta steber svoje nemške stranke nij sem prišel.

Se ve da hoté tukajšnji različni prijatelji teh v gospodskej suknji okoli hodečih pre-te-palcev celo žalostno stvar, če le mogoče, zamolčati, kajti gospod Stuhec sam v jav-nih prostorih večkrat tepeže aranžira, prav

po okusu in navadi surovih kmetskih fantinov. Hinc illae lacrimae!

Taka je tista „gemütlichkeit“ v Litiji, o katerej ljubljansko-turški „trottelblatt“ toliko zna poročati; človek si uže skoraj ne upa po trgu, ker bati se mora, da bi ne naletel kje na kakega „olikanega“ bašibozuka, ki mu bo črepinjo stolkel, če ne pazi nanj in ne nosi sredstev za samobrambo sobo.

Iz Trsta 9. julija. [Izv. dop.] Vsled c. k. vojnega ministarskega ukaza od 3. t. m. so vojaške vaje pri Postojni za prvi turnus, to je od 24. julija do 12. avgusta 1877 popol-nem preklicane; vaje za drugi turnus, to je od 13. avgusta do 5. septembra se bodo vršile, ako do tega časa preklicevalno povelje od mi-nisterstva ne doide. Čuje se res, da tudi naša zastava uže pričakuje tistega kratkega in brzega poklica na boj. Pripravljeno je vse, kakor sem lastnočno prepričan. Bog nas živi in nam dočakati daj tiste srečne ure, da bode nam mo-goče skup enomiseln z Rusi brati udariti in razrušiti turško štreno.

Izlet Sokolov

v Bizovik dne 1. julija.

Mislim, da ga nij društva na milej slo-venske zemlji, katero bi imelo toliko simpa-tij, katero bi bilo, povsod kamor se prikaže, tako ljubeznivo pozdravljan, tako navdušeno sprejet, kakor Sokol. V resnici, ponosno sme biti društvo, kateremu je dano stati v enacih razmerah k narodu, kakor stoji vrla naš „Sokol“. Ljubezen in spoštovanje ljudstva, navdu-šeno rodoljubje in bratovsko porazumljenje spremila ga povsod. „Svoji k svojim“ to je ravno čudna moč narave, katere ne izruje nobena moč sveta. Brat z bratom, rod z rodom pravi srbska pesem, to velja tudi nam, ki smo vejica velicega steba slavjanskega.

Zavest, da je tako in veseli spomin na sto in sto veselih ur, katere je Sokol pri svojih izletih preživel mej narodom, odškoduje nas v stoterni meri za vse bridke nezgode, katere je društvo naše, pretekla leta po peščici naših nasprotnikov, pretrpeti moralo in geslo naše „Ne udajmo se“, ki je sveto vsakemu Sokolovcu, nam je porok, da se morajo vrniti mi-lejši časi prvih let Sokolovega obstanka, ko mu je bilo še dovoljeno perote svoje prosto gibati in letati po milej domovini, budeč brate

nostjo in katere glasovi so bili zoperni mojim občutljivim čutnicam; tedaj sem se odtegoval ter sem premišljeval svojo nesrečo, katero čutiti se nijsem smel od nikogar nadejati, katere nikdo z menoj deliti nij mogel in ka-teru sem moral sam trpeti.

Nesreča me je storila sovražnika ljudi. Veselle šaljive besede kapitana in njegove žive hčere in lepoglasno smijanje, s katerim je od-govarjala priličnim bistroumnim besedam dveh privilegiranih mornarjev, so se glasile mojim ušesom skoro kot osobno razžaljenje. Skoro nijsem veroval, da bi bilo mogoče, da bi moje britkosti odkritosrčno milovala deklica, ki je na videz tako malo razumevala njih globokost; a parkrat sem bil srčno ginjen, zapazivši, kako se je njena nedolžna radost hipoma umaknila resnobi in žalosti na njenem lici, ko so njene oči nenadoma srečale moj otožni obraz, ki je bil še na pol bolj otožen, kadar ga je primerjala z lastno veselostjo in radostjo svojih zvestih tovarišev.

„A predolgo se ne smem muditi pri ma-

lenostih našega življenja na našej ladiji; ker povedati ti imam dogodbe, ki obsegajo mnogo let ter moram prisiljen le naštetiti gole dogodbe. Poročati ne morem o strahovitem viharji, ki nas je napadel. Mej tem je bila uboga Lucija dva dni in jedno noč na pol znorela strahu; meni pa nijso bile mari te zunanje dogodbe ter se še zmenil nijsem za osobno nevarnost; porabil sem to priliko, da sem jo varoval in miril ter jej njen prijaznost po svojej naj-boljšej moči povračal. Ta dogodba in razne druge na potu so jej navdihnile posebno za-upanje v mene, tako da sem bil prišedši v pristan v največi zadregi.

Devetnajsto poglavje.

Ne odbij mi

Prošnje moje!

Potovanje vedno dalje, vedno več je

Vzelo mene,

In ne vem, na katerem bregu

Naj ostal bi brez obupa.

„Kapitan Grey je umrl. Bili smo še osem dnij potoa od namenjenega mesta, ko je zbolel

in sestre k vstranjemu delovanju in narodnej zavesti.

Nedeljski izlet Sokola v prijazni Bizovik k besedi, katero je njemu na čast napravila čitalnica bizoviška, spominjal nas je živo nekdanjih enakih veselic in ne vem kako bi za-čel, da bi mogel vredno popisati dan, ki glo-boko vtisnen ostane vsakemu v dnú domoljub-nega srca, ki je zopet jeden dragocenih bise-rov v verižici zgodovine „Sokola“, v zgodovini slovenskega rodoljuba.

Kako bi izrekel zahvalo vrlim prebivalcem okolice ljubljanske, katero je preletel Sokol v nedeljo, ki so tako sijajno pokazali, kako gorko čutijo za domačo reč, kako ljubeznivo, veli-kansko in sijajno sprejemajo in pozdravljajo domačine, ki se trudijo za to, da obvelja domača stvar, da pridobi narod svoje pravice.

Ob 2. uri popoldne, odrinil je Sokol iz Čitalnice, pred katero se je uže uro poprej nabralo mnogo ljudstva, sè svojo zastavo in mestno godbo, mimo drevoreda skozi špitalske ulice, črez Poljane je vibralo po hišah več zastav, pred mostom pri Gruberjevem odtoku, pod krasnim slavolokom sprejele so Sokole deklice iz bližnjih vasij, kinčale zastavo in vsacega Sokolovca s šopki.

Starosta gospod Drenik se srčno zahvali za prepričajni sprejem, povabi brdke darovalke k veselici v Bizavik, razume se, da so prišle, — stoteri živioliki odmevajo po zraku, godba zaigra veselo potnico in hajd naprej.

Po cesti in potih, koder smo koračili, stalo je mnogo ljudstva, srčno nas pozdravlja-jočega; brati je bilo na obrazu vsacega, da mu je „Sokol“ mil gost, da smo v resnici svoji mej svojimi.

Po dobrni uri hoda dospeli smo pred Bi-zovik. Tu na meji pred Bizavikom bil je eden najlepših trenutkov vsega shoda. S krasno novo zastavo, čakala je bizoviška čitalnica, na čelu ji predsednik njen, in velika množica ljudstva, sprejemši „Sokole“ z navdušenimi klici: „dobro došli“.

Čitalnice predsednik gospod Hribar po-zdravi prišle goste v imenu čitalnice in vaščanov v daljem navdušenem govoru, povdarja važnost „Sokolskih“ izletov, kateri so toliko pripomogli buditi narodno zavest ljudstva, zlasti po deželi, omeni, da sprejem, kakor ga denes vidi „Sokol“ v Bizoviku, nij posamezno delo enega ali drugega, celi okraj je enega

in tri dni prej, ko smo se vstavili v prista-nišči Rio-Janeiroskem je izdihnil svojo dušo. Z Lucijo sem stregel bolniku, zatisnil nazadnje mu oči, ter sem nesel omedlelo devojko na rokah v drugi del ladije. S prijaznimi besedami in prigovaranjem sem jo zopet pripravil k zavednosti. Ko se je pozneje čutila popolnem zapuščena, prevzela jo je nemudoma strahovita obupnost, ki je bila pogledati še žalostnejša, nego njena prejšnja popolna nezavednost. Ka-pitan Grey nij nikakor poskrbel za svojo hčer. Bilo bi mu tudi nemogoče, kot se je pozneje pokazalo. Po pravici je obžalovala uboga de-vojka svojo žalostno osodo, kajti imela nij nobenega sorodnika na svetu, imela nij nič de-narja ter je prišla na tuji breg, ki nij ponujal siroti nobenega priborališča! Njenega očeta smo zakopali v morje. Ko je bila izvršena ta žalostna naloga, poiskal sem Lucijo, ter sem se trudil, kot sem to uže večkrat brez vspeha skušal, da bi jej prebudil zavednost o njenem stanju in da bi govoril ž njo o njene bodočnosti; kajti približali smo se bili pristanu tako

srca, veseli presrčni obrazi pričajo, da je „Sokol“, kakor povsodi, koder je hodil, tudi v Bizoviku na lastnih tleh.

Mej pokanjem možnarjev in navdušenimi živoklici, okinčala je zala deklica iz Vasi „Sokolovo“ zastavo s krasnim vencem.

Starosta gospod Drenik, zahvalivši se za ljubezljivi sprejem, izrazi veselje, koje je imel „Sokol“, ko so leta 1875 domoljubni možaki v Bizoviku, jeli zidati si lastno narodno ognjišče, ko se je osnovala tukaj čitalnica, katera ima biti, kakor povsod drugod po našej domovini s „Sokolom“ vred, trdnjavica, proti napadom sovražnikov naših.

Dalje prečita gospod starosta pismo, koje mu je pisala blaga domorodkinja naša, gospa Šolmajerjeva, podarivši krasen trak zastavi bizoviške čitalnice, v hvaležni spomin na besedo, katero je napravila čitalnica njenemu bratu dr. Kosti na čast leta 1876.

Mej stoterimi živoklici v zahvalo blagej dariteljici, pripel se je trak na zastavo, godba je zaigrala potnico „Oj banovci“ in odrinili smo skupno proti holmu, ki nosi lepo cerkvico bizoviško.

Beseda, ki je sedaj sledila, vršila se je povsem dobro.

Pozdrav Sokolu, katerega je govoril posestnik France Babnik, bil je navdušeno sprejet, kakor tudi petje čitalničnih pevcev ljubljanskih, kateri so nam uže tolkokrat s krasnim ubranim petjem, veselih trenotkov prouzročili; nij je narodne veselice, pri katerej bi ti domači korenjaki, ki tudi po sosednjih deželah slovio kot izvrstni pevci, ne bili radostno prevzeli sodelovanja, in Sokol hvaležno pripočnava, da so oni mnogo pripomogli k temu, da je postal Sokol ljubljenc slovenskega naroda.

Da je komična igra „Kljukec je od smrti vstal“, vzbudila mnogo smeha, nij mi treba dostavljati, škoda le, da je bil prostor za oder na tako nepriličrem kraju; le majhen del zbrane množice mogel se je radovati pri besedi.

Tembolj pa se je začelo občno razveseljevanje po končanem programu besede na travniku, v hipu začel se je živahan ples in radostno je bilo gledati, kako so vrli Sokolovci in krepki vaški fantje sukalizale hčerice naroda, tako čvrsto in urno, kakor po gladkem parketu ljubljanske čitalniške dvorane; stiskanje nežnih ročic, ljubezljivi pogledi, pri-

čali so o srčnih čutih plesalcev in plesalk.

— Pri plesu, petju in navdušenih napitnicah potekel nam je le prehitro čas, kmalu je zapela tromba k odhodu, in ločivši od predragih rojakov, podalo se je društvo po 8. uri proti domu. Po poti pozdravljalo je ljudstvo po vseh potih in hišah prijazno Sokolovce. Tako je priromal brez najmanjše nezgode ali nerednosti zmagonosno „Sokol“ nazaj v svoj tabor. Pokazal je svetu, da ga narod ljubi in čisla, pokazal je pa tudi narod sijajno, da ni tako surov, kakor bi ga nekateri radi razvili, da ve slavno počastiti rojake svoje iz mesta, ki pridejo k njemu kot domačini in se vedo poštano obnašati.

Večno nepozabljiv bode ta dan ostal, kaza bo in pričal našim nasprotnikom, da njihovo nenaravno, narodu tuje in zoperno počenjanje ne more imeti vspeha. Misel narodnosti in domačega življa, sijajno je vidna bila tudi dne 1. julija.

Zivilni vrli prebivalci vseh vasij, kar smo jih slavno obhodili v nedeljo, radovaje se v pravi bratovski ljubezni. Slava vam vrli rojaki, nikdar ne bodo pozabili tega dne!

A. J. k.

Domače stvari.

— (V Ljubljani) je od 1162 volilcev volilo 628. Izvoljena sta Kaltenegger s 464 glasovi, Schrey s 460 glasovi. Obadva sta dobila skoro same uradniške glasove. Narodnih volilcev je le 165 prišlo, ker se je naprej mislilo da večine ne dobomo.

— (Novi slovenski narodni profesorji.) Z Dunaja se nam piše: Sledči gospodje Slovenci so zopet na dunajskej univerzi profesorski izpit napravili: Fr. Borštnik, Ant. Hladnik, Em. Hribar, M. Nemanič, J. Ogrinac.

— (Ljubljanski škof dr. Pogačar) je v soboto 7. t. m. šel na cerkveno obiskovanje v Loško dekanijo.

— (Gospod Luka Jeran) urednik „Zgodnje Danice“, je bil 26. junija t. l. sprejet za časnega uda v družbo znanosti in umetnosti, kateri je naslov: „La Pontificia Accademia Romana dell’ immacolata concezione di Maria Vergine“, in kateri je sedaj v Rimu v 42. letu njenega obstanka predsednik Bald. Capogrossi Guarna, tajnik pa prof. Venanzio Paloni. Namen ji je gojiti in pospeševati (cerk-

zelo, da smo bili črez malo ur primorani zapustiti ladijo in iskatki bivališča v mestu. Poslušala me je, toda odgovorila mi nij ničesar. Nazadnje sem jej opomnil, da sem prisilen zapustiti jo, ter sem jo vprašal, ali nij sklenila še ničesar, kaj bode v bodoče počela. Odgovorila mi je s preobilimi solzami. Srčno sem obmiloval njene britkosti ter jo prosil, naj se nikar ne joče. Močno vzdihujé in pogostem se zajokavši in vzkliknivši v svoji siloviti britkosti se je izročila mojemu vsmiljenju, ter me je z naravno prostosrčnostjo prosila, naj je nikar ne zapustum, ali kot se je izrazovala, naj jej nikar ne bode nezvest. Spomnila me je, da je popolnem zapuščena na svetu, da bode oni trenotek, ko bode stoplila na suho, v tujej deželi, in prosila je moje milosti, naj je nikar ne pustim zapuščene umreti.

„Kaj bi bil storil? na svetu nijsem imel ničesar, za kar bi bil živel. Oba sva bila zapuščeni siroti. Ločila sva se le po enej reči. Neizkušena devojka nij bila nikdar mislila na zakon. Želela je le varstva dobrega prijatelja, ne pa zakonskega moža; a rekел sem jej, da jej je zadnje edina vez, vsled katere ne bi bilo treba, da bi se ločila. In vsa žalostna je nazadnje sprejela mojo malo prikljivo ponudbo.

„Edina priča najine nenađene zaročitve, edina priča najine poroke, ki se je malo ur pozneje vršila, je bil star mornar, rujavi pomorščak, ki je poznal Lucijo od otročjih let

vene) lepe vede in umetnije, in častni akademik se vdeležuje vseh časti in predstav, kar jih družbi dovoljuje deželna postava.

— (Mrtvec najden.) V drvarnici Gabroboldijeve hiše so predvčeranjem našli mrlja. Moral je uže več dnij ležati tam, ker našli so ga še le, ko je mrtvaški duh iz drvarnice v dvorišče udaril bil. Izpoznali so starega drvornosca, kateri je najbrž v spanji tam od mrsta zadet bil.

— (Treščilo je) v noči od 7. do 8. t. m. v neko hišo na Šutni na Žabnici, fare Starološke, štev. 34, ki je zgorela. Tudi je strela ubila moža in ženo in dvoje otrok. — Še jeden otrok pa je tudi v nevarnosti, da bi ne uurol.

— (Okrajno učiteljsko konferenco) so imeli učitelji črnomaljskega okraja 19. in 20. junija v Črnomelji; učitelji ljubljanskega mesta jo imajo 5. julija, učitelji ljubljanske okolice pa 25. julija v Ljubljani. Obnavljajo se navadni šolski predmeti. V Kranju je konferenca 21. julija.

— (Učiteljsko društvo za slovenski Štajer.) P. n. udje našega društva se s tem uljudno vabijo, da naznanijo primerno prašanja za bodoči občni zbor, ki bode, kakor znano, 18. septembra v Brežicah. Oni gg. učitelji, ki so pevci, in ki nameravajo k občemu zboru priti, se uljudno prosijo, da bodo nam ali pa g. pevovodji učitelju Kunštu v Sevnici to nekoliko časa pred zborom v ta namen naznanili, da se jim pesmi pošljejo.

— (Iz štajerskega deželnega šolskega sveta.) V seji 7. junija se je med drugim nasvetovalo, katerim učiteljem naj se za podučevanje v kmatištvu podeli remuneracije. Razen tega je bil še pogovor o zadevah nekaterih nemških šol. — V seji 14. junija so se ukrenili navodi okrajskim šolskim svetom v zadevi izpeljave postave od 17. maja 1877 o imenovanju učiteljev. Roku Škerjancu, nadučitelju v Makolah, se je podelila starostna doklada.

— (Iz Gorice) 6. jul. se nam piše: Obesil se je, denes popoludne nek tukajšnji fakin vulgo Hanelz. Pravijo, da je bil šnopsu in pijančevanju udan; žena ga je zaradi tega vedno karala a možu se je to sitno zdelo; šel je, poiskal vrv, jo pošteno za gredo pod streho pridrhnil ter tako vrat v zanjo devsi se poslovil od lepe Gorice. Na ta način je pribranil ženi tudi zdravniške in pogrebne stro-

Jaz sem lehko delal in jo varoval; ona nij mogla niti enega niti drugega za se. Bilo bi nekaj, za kar bi živel; za njo bi bilo to res le ubežališče lakoti in revšine, vendar dosta bolje od nevarnosti in bolečin, ki so je drugače pretile. Povedal sem jej odkritosčeno, kako malo je morem ponudit. Celo moje srce je razdrobljeno in uničeno, a pripravljen sem, delati za njo, varovati jo nevarnosti, milovati jo in s časom morebiti učiti se ljubiti jo.

„Neizkušena devojka nij bila nikdar mislila na zakon. Želela je le varstva dobrega prijatelja, ne pa zakonskega moža; a rekел sem jej, da jej je zadnje edina vez, vsled katere ne bi bilo treba, da bi se ločila. In vsa žalostna je nazadnje sprejela mojo malo prikljivo ponudbo.

„Edina priča najine nenađene zaročitve, edina priča najine poroke, ki se je malo ur pozneje vršila, je bil star mornar, rujavi pomorščak, ki je poznal Lucijo od otročjih let

ter jo je ljubil; morebiti ti je znano njegovo ime: — Benjamin Grant. Spremil je nai na breg in v cerkev, kamor sva najprej šla. Šel je z nima v malo bivališče, s katerim sva se morala zadovoliti oni trenotek; udan je bil Luciji z največjo požrtvovalnostjo, ki se je le v enem primerljiji, kot bode precej izvedela, spridila v nespametno in nesrečno gorenčnost.

„Po mnogih težavah sem dobil službo pri moži, katerega sem slučajno izpoznal za starega in čisljenega prijatelja svojega očeta. Bil je uže mnogo let v Rio Janeiru, imel je živahn kupčijo ter me je rad vzel za pomočnika; po priliki me je poslal na potovanje, da sem daleč od doma zanj kupčeval. Ker je bil moj zaslужek reden in obilen, kmalu nijšva več trpela pomanjkanja, temveč lehkō sem pripravil mladej svojej ženi marsikaj, kar je delalo prijetnost, če nij bila uže nagizda.“

(Dalje prih.)

ške; odnesli so ga denes zvečer širje črni može brez vsacega spremstva k večnemu počitku.

— (Hrvatski) organ „Obzor“ piše pod naslovom „Izbori u Kranjskoj“ tako le; „Po svih slovenskih krajevih ori se radošna pjesma, koja će odjeknuti po celom slavenskom svetu. U subotu birali su ladanjski kotari za kranjski sabor zastupnike, te su izabrali, kako slovenskim kotarom dolikuje, same prijatelje slovenskoj zemlji i slovenskim težnjam. Ako su u Beču mislili, da je slovenskomu narodu dodijala politička borba, da su mu malaksale ruke, zadnji su izbori sjajno razsvietili tu varku.“

— („Slovenec“) je bil včeraj konfisciran in baje ves zapečaten.

Razne vesti.

* (Koliko je ptičje gnezdo vredno?) Neko kmetijsko društvo objavilo je sledeći nagovor: „Ljubi kmetovalec! Tvoj sinček vzame, ker mu je dolg čas, ptičje gnezdo, tasično, vrabčevu, ali kako drugo, jajca ali mlade. Vsako izmed teh mladičev potrebuje na dan poprek 50 gosenic in drugih mrčesov za hrano, kojo jim stari iz sosedine prineso; znese skupaj 250 gosenic. Tešenje trpi poprek 4—5 tednov, recimo 30 dni; znese za eno gnezdo 7500 gosenic. Vsaka gosenica sné na dan toliko listja in cvetja kot je sama težka. No, ona potrebuje za čas svoje rasti tudi 30 dni in če vsaki dan le en cvet, ki bi bil sad rodi, pojé, sne toraj v 30 dneh 30 sadov v cvetu, in ovih 7500 gosenic skup poje 225.000 jabolk, hrušek, sлив, češenj itd. katere bi mili lehko več dobili. Če pa gosenica, kar se večjidel zgodi, 10, 20, 30 cvetov na dan pojé, ali če zavoljo pojedenih listov cvet ne dobi dosti hrane, nego vel odpade, je tvoja ali tvojih sosedov škoda še veliko večja. Lehko te daj izračuniš, koliko je eno ptičje gnezdo vredno! —

Národnno-gospodarske stvari.

Inozemske zavarovalnice.

Ker tudi po naših krajih mnogo angleških in sploh inozemskeh zavarovalnic posluje, katere si po izreku „kraljestvo za jednega zavarovanca!“ na vse mogoče načine prizadevajo svoje poslovanje razširiti, — zanimala bo gotovo marsikoga interpelacija, ki je bila stavljena v tej zadevi dne 4. t. m. v državnem zboru in se tako-le glasi:

„Iz uradnih objav, tako na pr. iz poročila dunajske trgovinske in obrtniske zbornice za leto 1875, dalje iz naznanih v javnih listih ter iz mnogih visokej vlad in postavodajalnim zborom došlih pritožeb, razvideti je, da veliko število inozemskeh zavarovalnih družb nekaj let sem z agenturami in zastopi obrtno v Avstriji poslujejo, ne da bi bile dobine prej koncesijo, katero terja postava od 24. aprila 1873; — da ne lete, ampak tudi mnoge enake družbe, katerim je poslovanje dovoljeno bilo, postavno določbo, da morajo o avstrijskem poslu posebno bilancijo izdati, čisto nič ali vsaj tako nezadostno izpolnujejo; vsled česar nij le vsaka evidencija za udeležnike nemogoča, ampak se specijelno tudi oškodujejo s tem državnim dohodki, ter posredno tuzemski davkoplačevalci; — da so končno nekatere teh inozemskeh zavarovalnih družb, potem ko so precejšnje število zavarovalnih pogodb v Avstriji sklenile in precejšnje zneske premij nabrale, konkurs napovedale, ali likvi-

dacijo sklenile, ali se pa kar kratko iz Avstrije umaknile, nezadostivše prej svojim dolžnostim do tukajšnjih poškodovancev, katerim sploh nij bilo mogoče, posebno pa ne pri avstrijskih sodnjah in gospodskah svoje pravice oglasiti in varovati. Iz teh razlogov dovoljijo si podpisani slavna ministerstva, notranjih zadev, justice in financij vprašati: Ali je visoka vlada omenjena nepostavna postopanja izvedela in ali misli ona v obrambo občinstva, ter postavno postopajočih domaćih in inozemskih zavarovalnih zavodov, kakor tudi v obrambo državnega zaklada proti navedenim in enakim prestopkom po postavnej ali administrativnej poti upotrebiti sredstva, da se odstranijo.“

Postojano.

Ker me je „Slov. Narod“ od 6. t. m. tako prijel, kot da bi jaz z onim pamphletom, kateri je od 30. junija t. l. v Postojni datiran, in kateri mene in Leopolda Dekleva za poslaniška kandidata Notranjskih kmetskih občin ponuja, v dotiki bil, moram se tu opravičiti, da nijsem imel, in da nemam s tistimi, ki so ta škandal prouzočili, nikake posredne, niti neposredne najmanjše zveze. V tem smislu sem se tudi denes pred vsemi dotednimi voilnimi možmi opravičil.

V Postojni 7. jul. 1877.

Josip Zelen.

Dunajska borza 10. julija.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	60	gld.	90	kr.
Enotni drž. dolg v srebru	66	"	65	"
Zlata renta	72	"	65	"
1860 drž. posojilo	112	"	50	"
Akcije národne banke	802	"	—	"
Kreditne akcije	145	"	30	"
London	125	"	80	"
Napol.	10	"	04	"
C. k. cekini	5	"	99	"
Srebro	109	"	20	"
Državne marke	61	"	85	"

Loterijne srečke.

Na Dunaji 7. julija: 29. 58. 49. 78. 33.
V Gradci 7. julija: 32. 13. 63. 6. 59.

Naznanilo.

Podpisani naznanja slavnemu občinstvu, da po želji več prijateljev bo osnova-

privatno šolo za glasovir, gosli in petje po najnovejši metodi.

Šola bo za odražene v otroke. Natančnejše se izvē pri podpisanim na Marije Terezije cesti, št. 5 v II. nadstropji, vsak dan od 10. do 12. ure dopoludne. Slavnemu občinstvu se priporoča tudi za poduk po hišah.

Z največim spoštovanjem

(174—3)

Anton Stöckl.

Slovenske knjige.

V „národnjej tiskarni“ se dobé, in morejo tudi po poštnem povzetji naročiti najnovejše slovenske knjige:

1. „Doktor Zober“, originalen slovensk roman od J. Jurčiča. Cena 60 kr.

2. „Kaliifornske povesti“ od Bret Harte-a. Cena 50 kr.

3. „Tugomer“, tragedija v 5. dejanjih. Spisal J. Jurčič. Cena 60 kr.

4. „Na Žerinjah“, izviren roman. Spisal Janko Krsnik. Cena 60 kr.

5. „Župnik Wakefieldski“. Spisal Oliver Goldsmith. Iz angleščine poslovenil Janez Jesenko. Cena 1 gld.

6. „Mej dvema stoloma“, izviren roman. Spisal J. Jurčič. Cena 50 kr.

Tajca.

9. julija:

Pri Slovu: Kuhn iz Trsta. — Stare iz Mengša. — Kilar iz Kraljevice. — Protti iz Trsta.

Pri Matiči: Dobrinovič iz Dunaja. — Ferol iz Zagreba. — Finger iz Koroškega. — Hartung iz Dunaja. — Ferrel iz Požuna. — Vogler iz Lovca. — Schuh, Dittel, Eisler, Hückel iz Dunaja.

Pri Zamoreci: Jušak iz Knitelfelda.

Izdajatelj in učenik Josip Jurčič.

Gostilnica v najem.

Gostilnica „pri mestu Gorica“, po domače „pri Krčonu“ na tržaški cesti, se za Mihaelov obrok daje v najem. Natančneje poroča lastnika gospa Jozefa Kaiser, Ščenburgova ulica št. 4 (gostilnica „pri zaponi“). (175—3)

za bolnim moč in zdravje brez leka
in brez stroškov po izvrstni
Revalescière du Barry
v Londonu.

30 let nze je nij bolezni, ki bi jo ne bila ozdrivila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraženih i- dročih brez medicin in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živilih, dalje prane, i na jetrah; žlezne naduho, bolečine v ledvicah, jetiku, kašelj, neprejavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato illo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenie krvi v glavo, izumre v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih, otočnost, diabet, trganje, shnijanje, bledičico in prejavljenje; posebno se priporoča za dojence in je bolja, nego dojničino mleko. — Izraz iz mej 80.000 spričevalnih, brez vase medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Benecka, prvega profesorja medicine na vsečilišči v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelanda, Mr. Campbelja, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castelnau, markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih oseb, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastonj.

Kratki izraz iz 80.000 spričevalov.

Na Dunaju, 13. aprila 1872.
Frešlo je tudi sedem mesecov, odsar sem bil v brezupnem stanju. Trpel sem vsled prsnih in čutnicnih bolečinah, in sicer tako, da sem od dne do dne višo, gmil, in to zaprečilo je dolgo časa moje študije. Čul sem od Vase čudapočne Revalescière pričel sem jo rabiti in zagotovim Vas, da se čutim po mesečnem užitku Vaše tečne in okusne Revalescière popo neužitku zdravje, tako, da brez najmanjega tresenja morem zopet pisati. Zaradi tega priporočam vsem bolnim to primerno prav cerò in okusno hrano, kot najboljši prispomček, ter ostanem Vaš udan.

Gabriel Teschner,
slušatelj javnih višjih trgovskih šol.
Pismo visoko plemenite markize de Bréhan.

Neapelj, 17. aprila 1862.
Gospod! Vsled neke bolezni na jetrah bilo je moje stanje hujšanja in bolečin vase vrste sedem let sem strašno. Nijsem mogla niti čitati niti pisati, tresle so se vse čutnice na celem životu, slabo prebavljene, vedno nespanje, ter sem trpela vedno razdraženji čutnic, katero me je sem ter tja pregaivalo in me ne jevali tremotek na miru pustilo, in pri tem bila sem melanoholična najvišje stopinje. Mnogi zdravniki poskusili so vse, brez da bi moje bolečine zlažiali. V polnej obupnosti poskusila sem Vašo Revalescière in sedaj, ko jo uživam tri mesece, zahvaljujem se bogu. Revalescière zaslubi največje hvalo, pridobilna mi je zopet zdravje i me stavila v stanje, da morem mojo društveno pozicijo zopet uživati. Dovolite gospod, zagotovjenja moje prisrčne hvalčnosti in popolnega spoštovanja.

Markize de Bréhan.

St. 65.715. Gospodčini de Montlouis na neprebavljenci, nespanji in hujšanje.

St. 75.877. Flor. Kölberja, c. kr. vojašk. oskrbnika, Veliki Varaždin, na pljučnem kašlju in bolehanju dušnika, omotici in tiščanjem v prsih.

Revalescière je 4krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraženih in otrocih prihrani 50krat ved na osem, ko pri zdravilih.

V plehnih pušicah po pol funta 1 gold, 50 kr., 1 funt 2 gold, 60 kr., 2 funta 4 gold, 50 kr., 5 funтов 10 gold, 12 funtov 20 gold, 24 funtov 36 gold.

Revalescière-Hausen v pušicah in Revalescière-Chocolatée v prahu 12 tas 1 gld. 60 kr., 24 tas 2 gld. 60 kr., 48 tas 2 gld. 60 kr., v prahu za 120 tas 10 gld. prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaju, Wallachsgasse št. 8, kakor v vsem mestu pri dobrinjakih in specijerskih trgovcih; tudi razpostila dunajska hiša na vse kraje po poštnih nakaznicah ali posvečnjih. V Jubljljani Ed. Mahr, J. Sloboda, lekar pri „zlatem oriu“, v Reki pri lekarju J. Proščanu, v Celovcu pri lekarju Birnacherju, v Spilje pri lekarju Aljinoviču, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirsch, v Zadru pri Androvici. (113)

Tisoč veder vina

prave starine najboljših vinskih let od 1865. leta naprej na prodaj pri gosp.

Francu Guštinu v Metliki
na Dolenjskem.

(162—5)

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne.“